

Serial Verbs and Ingressive Aspect in Persian

Vali Rezai¹, Azadeh Sokhan Afarin², Rezvan Motavallian³

1. Corresponding Author, Department of Linguistics, Faculty of Foreign Languages, University of Isfahan, Isfahan, Iran. Email: azadehsokhanafarin@gmail.com

2. Department of Linguistics, Faculty of Foreign Languages, University of Isfahan, Isfahan, Iran. Email: Vali.rezai@fgn.ui.ac.ir

3. Department of linguistics, Faculty of Foreign Languages, University of Isfahan, Isfahan, Iran. Email: r.motavallian@fgn.ui.ac.ir

Article Info

Article Type:
Research Article

Article History:

Received:
23, August, 2024

In Revised Form:
27, January, 2025

Accepted:
23, August, 2025

Published Online:
20, September, 2025

Keywords: serial verb construction, asymmetric serial verb, inchoative aspect, Role & Reference Grammar, juncture-nexus relation.

Abstract

In many languages of the world, there are a sequence of verbs that are called serial verb construction (SVC). They are divided into two types, symmetric and asymmetric, based on their composition. In symmetric construction, both verbs are chosen from the grammatical and semantic open class and in the construction of an asymmetric serial verb, a verb from grammatical and semantic open class, and another verb is selected from the limited and closed class. Aspectual or phasal serial verb is one of the types of asymmetric SVC which represents the perfective and imperfective grammatical aspect and the lexical aspect of inchoative, continuous and completive. The purpose of the research is to investigate the inchoative aspect of the SVC in Persian and to determine the juncture-nexus relation type in the framework of the Role & Reference Grammar (RRG). In Persian, auxiliary verb is placed in next to the main verb, it expresses tense, mood, and aspect, and there is a close and strong relationship between the auxiliary and the main verb, to the extent that they are considered a unit verb and behave similar to the construction of asymmetric SVC. Therefore, in line with the goal of the research, complex predicates consisting of auxiliary verbs and the main verb were the basis of data selection. These verbs include 'gereftan (to take), bardāstan (to remove), bargāstan (to return), raftan (to go), amadan (to come), darāmadan (to enter), and zadan (to hit)', which express the inchoative aspect. The data of the research was collected from Najafi Persian Dictionary, Persian language database, storybooks, websites and other research work. Due to the avoidance of repetition, only one case was presented for each of the mentioned verbs, which were first examined based on criteria for distinguishing SVC in Aikhenvald. Finally, the type of juncture-nexus relationship was explained based on the RRG. The findings illustrate that these constructions are SVC and their juncture-nexus relation is of the type of ad-nuclear subordination.

Cite this The Author(s): Rezai, V., Sokhan Afarin, A., Motavallian, R., (2025): Serial Verbs and Ingressive Aspect in Persian; Journal of Language Researches, No. 1, Vol.16, Serial No. 30, Spring & Summer - (119-139).

DOI: [10.22059/jolr.2025.381316.666898](https://doi.org/10.22059/jolr.2025.381316.666898).

Publisher: University of Tehran Press.

https://jolr.ut.ac.ir/article_100584.html?lang=en

1. Introduction

A serial verb construction consists of two or more verbs, each of which can be used alone. There are no marker of dependence such as coordination, subordination, or any kind of dependence between verbs in a serial verb construction. The serial verb construction behaves as a single predicate. The grammatical categories including tense, aspect, evidentiality, modality, mood, reality status, illocutionary force, manner adverbs, markers of subordination (relative clauses) have the entire construction in their own domain. The serial verb construction cannot be easily decomposed into a number of coordination clauses and, if decomposed, will have a different meaning from the serial verb construction. Aikhenvald (2018) defined six characteristics for a SVC:

- a. It has a single predicate,
- b. It is single-clause,
- c. It has a single intonation,
- d. It has the same tense, aspect, and polarity value,
- e. It is a single event,
- f. It has at least one shared argument (the syntactic subject).

In Persian, the combination of a minor verb "gereftan" (to take) when it means "to begin" with the main verb, has a serial construction. In the present study, the inchoative aspect is examined based on RRG.

Materials and Method

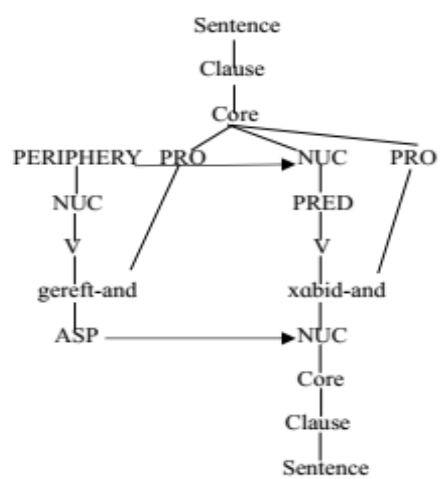
In the inchoative serial verb construction, which is one of the types of sequential constructions, the minor verb meaning "to begin" with the main verb. From Dick's (1997: 221) perspective, the inchoative is one of the types of phasal aspect. Kilian-Hatz (2006: 116-117) states that the construction of sequential verbs in the Khwe language has four types: continuous, approximate, inchoative and completive aspect. From the perspective of Naghizgoh Kohan (2010), the verb "gereftan" (to take) has an inchoative aspect. Anousheh (2018) stated that the verbs "gereftan" (to take) and "bargaştan" (to return) can be placed in the role of the grammatical verb of serial verbs by losing their lexical meaning. In the present study, the inchoative serial verb in Persian has been investigated based on the typical criteria for recognizing SVC from the perspective of Aikhenvald (2018) and within the framework of the RRG, data were collected from Najafi's Persian dictionary, websites, and other research works.

The SVC is one of the complex structures of the language, and the RRG proposed three types of nexus relationships: coordination, subordination, and co-subordination for complex sentences. The layered structure of the clause has three levels: nuclear, core, and clausal. It is obtained by combining three levels of nexus with the juncture relations of coordination, subordination, and co-subordination, nine juncture-nexus types. Semantic relations form a continuum that expresses the degree of semantic cohesion between related propositional units in a complex structure. The hierarchy of syntactic linkage relations is ranked based on the intensity of correlation between units.

Discussion and Conclusion

The inchoative aspect is one of the types of aspectual semantic relations examined in the present study. One of the verbs expressing the inchoative aspect is the verb "gereftan" (to take), which is very common in complex construction and has the role of a aspectual. Based on the criteria of the prototype for recognizing SVC by Aikhenvald (2018), the example "They took and slept" (gereftand xâbidand) has serial verb construction. The phase SVC has nuclear juncture because the two nuclei together form a single predicate, and both verbs match the preferred syntactic subject in terms of person and number, and the verb "to take" is not a predicate, but rather a modifier and is represented in the projective of the operator so that the operator encodes the inchoative aspect for the main verb. As a result, the inchoative aspect of the Persian SVC in the framework of RRG has an ad-nuclear subordination juncture-nexus relations.

ad-nuclear subordination

افعال متوالی و نمود آغازی در زبان فارسی

آزاده سخن‌آفرین^۱، والی رضایی^۲، رضوان متولیان نائینی^۳

azadehsokhanafarin@gmail.com

vali.rezai@fgn.ui.ac.ir

r.motavallian@fgn.ui.ac.ir

۱. گروه زبان‌شناسی، دانشکده زبان‌های خارجی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران. رایانامه:

۲. نویسنده مسئول گروه زبان‌شناسی، دانشکده زبان‌های خارجی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران. رایانامه:

۳. گروه زبان‌شناسی، دانشکده زبان‌های خارجی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران. رایانامه:

چکیده

اطلاعات مقاله

نوع مقاله:

علمی - پژوهشی

تاریخ دریافت:

۱۴۰۳/۰۶/۰۲

تاریخ بازنگری:

۱۴۰۳/۰۸/۰۷

تاریخ پذیرش:

۱۴۰۳/۱۱/۰۸

تاریخ انتشار:

۱۴۰۴/۰۶/۳۰

واژه‌های کلیدی: ساخت فعل

متوالی، متوالی نامتقارن، نمود آغازی، دستور نقش و ارجاع، رابطه‌ی الحاق-پیوند.

در بسیاری از زبان‌های دنیا زنجیره‌ای از افعال مشاهده می‌شود که آنها را ساخت فعل متوالی می‌نامند. افعال متوالی براساس ترکیب‌شان به دو نوع متقارن و نامتقارن تقسیم می‌شوند در ساخت فعل متوالی متقارن هر دو فعل از طبقه‌ی باز دستوری و معنایی انتخاب می‌شوند و در ساخت فعل متوالی نامتقارن یک فعل از طبقه‌ی باز دستوری و معنایی و فعل دیگر از طبقه محدود و بسته انتخاب می‌شود. فعل متوالی نمودی یا مرحله‌ای یکی از انواع ساخت متوالی نامتقارن است که بیانگر نمود دستوری ناقص و کامل و نمود واژگانی آغاز، ادامه و پایان است. هدف پژوهش حاضر بررسی نمود آغازی ساخت فعل متوالی زبان فارسی و تعیین رابطه‌ی الحاق- پیوند این ساخت در چارچوب دستور نقش و ارجاع است. در زبان فارسی قرار گرفتن فعل معین در کنار فعل اصلی بیانگر زمان، نمود و وجه است و بین فعل معین و فعل اصلی رابطه‌ی تنگاتنگی از لحاظ ساختار و کاربرد وجود دارد به گونه‌ای که یک واحد فعلی محسوب می‌شوند و مشابه ساخت فعل متوالی نامتقارن رفتار می‌کنند. بدین جهت در راستای هدف پژوهش، محمول‌های پیچیده‌ی متشکل از فعل‌های معین و فعل اصلی مبنای انتخاب داده‌ها قرار گرفتند. این فعل‌ها شامل «گرفتن، برداشتن، برگشتن، رفتن، آمدن، درآمدن و زدن» هستند که از معنای اصلی خود فارغ شده‌اند و بیانگر نمود آغازی هستند. لازم به ذکر است که داده‌های پژوهش از فرهنگ فارسی عامیانه نجفی، پایگاه دادگان زبان فارسی، کتاب داستان، سایت‌ها و سایر آثار پژوهشی گردآوری شدند و به دلیل پرهیز از اطناب و تکرار برای هریک از فعل‌های مذکور تنها به یک مورد بسنده شد که ابتدا براساس معیارهای شش‌گانه تشخیص افعال متوالی آبخنوالد، مورد بررسی قرار گرفتند و در نهایت نوع رابطه‌ی الحاق-پیوند آنها براساس دستور نقش و ارجاع توصیف و تبیین شدند. یافته‌ها حاکی از آن است که این ساخت‌ها متوالی هستند و نوع رابطه‌ی الحاق-پیوند آنها ناهمپایگی افزوده-هسته‌ای است.

استناد: سخن‌آفرین، آزاده، رضایی، والی، متولیان نائینی، رضوان؛ (۱۴۰۴): افعال متوالی و نمود آغازی در زبان فارسی: پژوهش‌های زبانی، سال ۱۶، شماره ۱، بهار و تابستان، پایپ ۳۰- (۱۳۹-۱۱۹)
DOI: 10.22059/jolar.2025.381316.666898..

ناشر: مؤسسه انتشارات دانشگاه تهران

https://jolar.ut.ac.ir/article_100584.html?lang=en

۱. مقدمه

تشخیص انواع ساخت فعل متوالی^۱ و متمایز کردن این ساخت از دیگر ساخت‌های چندفعلی کاری دشوار است. ساخت فعل متوالی شامل دو یا تعداد بیشتری فعل است که هرکدام از آنها به تنهایی نیز کاربرد دارند. نشانه وابستگی نظیر همپایگی، ناهمپایگی یا هر نوع وابستگی بین افعال در ساخت فعل متوالی وجود ندارد، ساخت فعل متوالی به عنوان محمول واحد رفتار می‌کند، مقوله‌های دستوری شامل زمان^۲، نمود^۳، گواه‌نمایی^۴، وجهیت^۵، وجه^۶، واقعی بودن^۷، توان منظوری^۸، قیده‌های حالت^۹ و همچنین نشانگرهای ناهمپایگی^{۱۰} (از جمله بندهای موصولی^{۱۱}) کل ساخت را در قلمرو خودشان دارند، ساخت فعل متوالی نمی‌تواند به سهولت به تعدادی بند همپایه تجزیه شود و در صورت تجزیه، معنایی متفاوت از ساخت فعل متوالی خواهد داشت، بسیاری از محققان به این واقعیت اشاره کرده‌اند که ساخت فعل متوالی را نمی‌توان با جملات همپایه و بدون تغییر معنا بازنویسی کرد، برای مثال ساخت فعل متوالی در مثال (۱) از زبان ایگبو^{۱۲} از دو فعل «ضربه زدن» و «کشتن» تشکیل شده است و همانطور که در مثال (۲) مشاهده می‌شود در صورت تجزیه به دو بند همپایه معنای متفاوتی خواهد داشت:

1. ó ti-^lgbù-rù nwóké áhù
he beat-kill-TENSE man that
'He beat that man to death' (beat kill)
2. ó tì-rì nwóké áhù òkpó, gbú-é ya^l Igbo
he hit-TENSE man that blow, kill-CONSEC he
'He hit that man and killed him'

در مثال (۱) مرد بر اثر اصابت مستقیم ضربه جان خود را از دست داد اما در مثال (۲) قاتل ممکن است مرد را با روشی غیر از ضربه زدن کشته باشد و مرگ نتیجه

-
1. serial verb construction (svc)
 2. tense
 3. aspect
 4. evidentiality
 5. modality
 6. mood
 7. reality status
 8. illocutionary force
 9. manner adverbs
 10. markers of subordination
 11. relative clauses
 12. Igbo

مستقیم ضربه نیست (آخنوالد^۱، ۲۰۱۸: ۳-۱۰). آخنوالد (۲۰۱۸) شش ویژگی را برای ساخت فعل متوالی تعریف کرد:

أ. محمولی واحد است یعنی اجزاء ساخت فعل متوالی نمی‌توانند نشانگرهای نحوی موصولی‌ساز مجزا بگیرند.

ب. تک بندی است یعنی هیچ نشان رابط همپایگی یا ناهمپایگی بین آنها وجود ندارد.

ت. دارای آهنگی واحد است اما در مورد افعال متوالی ناهم‌جوار این ویژگی صادق نیست.

ث. زمان، نمود، وجه و ارزش قطبیت یکسان دارد.

ج. رویدادی واحد است، این ویژگی با تک‌محمولی و تک‌بندی بودن رویداد مرتبط است.

ح. حداقل یک موضوع مشترک دارد.

آخنوالد سلسله مراتبی از ساخت افعال متوالی نامتقارن^۲ را براساس معنای آنها مشخص کرده است که به ترتیب «جهتی»، «نمودی»، «افعال متوالی با مفهوم ثانویه و وجهی»، «مقایسه‌ای و عالی» و «کاهش ظرفیت» پربسامدترین و کم‌بسامدترین گروه از این افعال هستند (۲۰۱۸: ۱۵۷-۱۵۸). در ساخت فعل متوالی آغازی که یکی از انواع ساخت متوالی نمودی است فعل فرعی به معنای «آغاز کردن» قبل از فعل اصلی قرار می‌گیرد (آخنوالد، ۲۰۱۸: ۸۵).

تعاریف مختلفی از نمود توسط پژوهشگران مطرح شده است کامری^۳ (۱۹۷۶: ۳-۳۵) نمود را «زمان درونی موقعیت»^۴ می‌داند که این تعریف هر دو مفهوم نمود و نوع عمل را در بر می‌گیرد و به دو دسته کامل^۵ و ناقص^۶ تقسیم می‌شود. از دیدگاه دیک^۷ (۱۹۹۷: ۲۲۱) نمود مرحله‌ای^۸ مراحل گسترش «وضعیت امر»^۹ را براساس آغاز، ادامه و پایان آن مشخص می‌کند طبق اظهارات وی نمود دارای چهار نوع آغازی^{۱۰}، استمراری، تداومی و پایانی^{۱۱} است که هریک از آنها به پویایی درونی وضعیت امر مربوط می‌شوند بر این اساس نمود آغازی یکی از انواع نمود مرحله‌ای است. کلین-هتزر^{۱۲} (۲۰۰۶: ۱۱۶-۱۱۷)

1. Aikhenvald
2. asymmetric SVC
3. Comrie
4. situation-internal time
5. perfective
6. imperfective
7. Dik
8. phasal aspect
9. state of affairs
10. ingressive/inception/inchoative
11. egressive
12. Kilian-Hatz

اظهار می‌کند که ساخت افعال متوالی در زبان خوا^۱ دارای چهار نمود تداومی^۲، تقریبی^۳، آغازی و کامل^۴ است. بینیک^۵ (۲۰۰۶: ۲) نمود آغازی را روند آغاز یک رویداد می‌داند. وان هوت^۶ (۲۰۱۶: ۵۸۷-۵۸۸) به دو نوع نمود واژگانی و دستوری اشاره دارد، نمود واژگانی وضعیت امر را توصیف می‌کند که «نوع موقعیت»^۷، «نمود درونی»^۸ و «نوع عمل» نامیده می‌شود، نمود دستوری که زاویه دید زمانی را در لحظه وقوع رویداد توصیف می‌کند «نمود زاویه دید»^۹ یا «نمود بیرونی»^{۱۰} نامیده می‌شود. ارلت^{۱۱} (۲۰۱۳: ۷) نشان داد که فعل اول ساخت فعل متوالی که معمولاً فعل حرکتی است بیانگر نمود آغازی و فعل دوم، سازه‌ی اصلی ترکیب است (به نقل از تراگل^{۱۲}، ۲۰۱۷: ۱۷۵). فرد^{۱۳} (۲۰۱۷: ۱۰) نمود را کیفیت یا شرایط زمانی یک رویداد با توجه به آغاز، تکرار، کامل بودن، تداومی یا لحظه‌ای بودن آن می‌داند. بنا به اظهارات نولان^{۱۴} (۲۰۱۷: ۳۴-۳۹) افعال مرحله‌ای به مراحل مختلف یک رویداد اشاره دارند درواقع آنها به رویداد کلانی اشاره دارند که حداقل دارای سه مرحله زمانی است طرحواره کلی افعال مرحله‌ای در شکل (۱) آمده است بر این اساس فعل مرحله‌ای معنای اصلی خودش را از دست داده و به آغاز، ادامه یا پایان یک رویدادی اشاره دارد که توسط فعل اصلی بیان می‌شود و فعل نمودی بیانگر تغییر مرحله^{۱۵} (آغاز، ادامه و پایان) فعل اصلی است.

-
1. Khwe
 2. continuous aspect
 3. proximative aspect
 4. completive aspect
 5. Binnik
 6. Van Hout
 7. situation-type
 8. inner aspect
 9. viewpoint aspect
 10. outer aspect
 11. Erelt
 12. Tragel
 13. Freed
 14. Nolan
 15. Phase-change

شکل ۱- طرحواره کلی مراحل درونی یک رویداد (نولان ۲۰۱۷، ۳۴)

در زبان فارسی ترکیب فعل معین و فعل اصلی، دارای ساخت متوالی هستند به شرطی که شش ویژگی سرنمونی ساخت متوالی را داشته باشند. برای نمونه فعل معین «آمدن» در مثال (۳) بیانگر نمود آغازی فعل «رقصیدن» و در مثال (۴) بیانگر نمود آغازی فعل «پوست کندن» است، رویدادی واحد هستند، شخص و شمار یکسان دارند و موضوع مشترک دارند اما به دلیل امکان درج حرف ربط «که» بین دو محمول و داشتن وجه مختلف ساخت فعل متوالی نیستند:

(۳) خانم آمد بر قصد پاشنه کفشش ور افتاد. (نجفی: ۱۳۷۸)

(۴) آمدم خیار پوست بکنم تک چاقو رفت توی انگشتم. (نجفی: ۱۳۷۸)

موضوع نمود آغازی در آثار پژوهشگرانی مانند گیوی (۱۳۸۰)، ابوالحسنی (۱۳۸۳)، موسوی (۱۳۸۹)، نغزگوی کهن (۱۳۸۹)، فرشیدورد (۱۳۹۱)، راسخ مهند (۱۳۹۳)، رضایی (۱۳۹۴)، داوری (۱۳۹۶) و انوشه (۱۳۹۷) به چشم می‌خورد اما تاکنون پژوهشی در مورد نمود آغازی فعل متوالی زبان فارسی براساس دستور نقش و ارجاع صورت نگرفته است. در پژوهش حاضر به بررسی نمود آغازی فعل متوالی در زبان فارسی براساس معیارهای سرنمونی تشخیص ساخت متوالی از دیدگاه آخنوالد (۲۰۱۸) و در چارچوب دستور نقش و ارجاع ون ولین (۲۰۰۵) پرداخته شده است.

۲. پیشینه

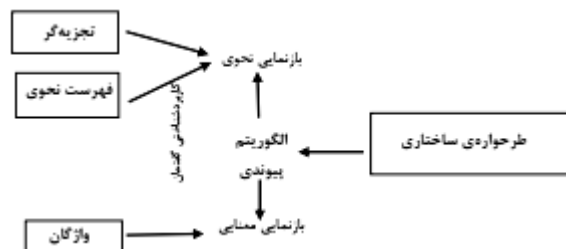
ابوالحسنی چیمه (۱۳۸۳) نمود را به سه دسته آغازی، استمراری و پایانی تقسیم کرده است و به فعل «گرفتن» به عنوان یکی از افعال آغازی اشاره کرده است. ماهوتیان (۱۳۷۸) نمود را از لحاظ دستوری به دو نوع کامل و استمراری و از لحاظ معنایی به عادی، آغازی، پایانی، مکرر، منقطع، لحظه‌ای، تداومی و همزمان تقسیم کرده است. گلفام (۱۳۸۵) بیان می‌کند که زمان و نمود ویژگی‌های زمانی یک رویداد را رمزگذاری می‌کنند که در مطالعات سنتی تمایزی بین آنها قائل نشده‌اند. درحالی که زمان جایگاه وقوع فعل و نمود نحوه تحقق رویداد فعل را نشان می‌دهد. نمود به دو دسته واژگانی و دستوری تقسیم می‌شود که در نمود دستوری به ابزارهای صوری برای رمزگذاری نحوه

تحقق فعل اشاره می‌شود براین اساس نمود یا کامل است یا ناقص و در نمود واژگانی به ویژگی‌های معنایی و واژگانی فعل اشاره می‌شود که نمود لحظه‌ای و تداومی از انواع آن هستند. از دیدگاه موسوی (۱۳۸۹) افعال متوالی همراه فعل نمودی «گرفتن» باعث تغییرات نمودی در فعل دوم می‌شود و دارای نمود کامل است بنابراین در دسته افعال متوالی قرار دارد، به دو صورت همجوار و غیرهمجوار مشاهده می‌شود، بیشتر در محاوره کاربرد دارد مانند «بگیر بشین»، اجزاء این ساختار مستقل هستند، از لحاظ شخص و شمار هر دو فعل یکسان هستند و همیشه اولی نمودی برای فعل دوم است، هر دو فعل فاعل یکسان دارند از لحاظ زمان دستوری هر دو به یک زمان اشاره دارند همچنین ساختار فعل متوالی همراه فعل «درآمدن» با نمود آغازی که نوعی فعل پیشوندی از فعل «آمدن» است مانند فعل «گرفتن» نمود آغازی دارد و اغلب با فعل «گفتن» همراه می‌شود. نغزگوی کهن (۱۳۸۹) به چهار نوع نمود کامل، ناقص، تقریبی و آغازی اشاره می‌کند و طبق اظهارات وی فعل «گرفتن» دارای نمود آغازی است. رضایی (۱۳۹۱) به صورت شفاف تمایز بین نمود دستوری و واژگانی را توضیح داد طبق اظهارات وی در نمود واژگانی مفهوم نمود از معنی فعل ناشی می‌شود و هیچ‌گونه نشانه تصریفی برای بیان آن به کار نمی‌رود اما در نمود دستوری نشانه‌ای تصریفی در ساختمان فعل به کار می‌رود که بیانگر آن نمود خاص است. بنابر اظهارات راسخ مهند (۱۳۹۳) فعل «گرفت» در جمله «گرفت نشست» به نوعی فعل «نشست» را توصیف می‌کند همچنین فعل توصیف‌گر می‌تواند قبل یا بعد از فعل اصلی بیاید. وی با استفاده از معیارهای سرنمونی آیخنوالد (۲۰۰۶) نشان داد که افعال توصیف‌گری مانند «گرفتن، رفتن، آمدن، نشستن، گذاشتن، برگشتن» به فعل نمودی نزدیک شده‌اند و شروع، اتمام یا ویژگی مشابه دیگری از فعل اصلی را توصیف می‌کنند. رضایی (۱۳۹۴) به بررسی مجدد ساخت افعال متوالی پرداخت و ادعای پژوهشگرانی مانند طالقانی (۲۰۰۶)، موسوی (۱۳۸۹) و راسخ مهند (۱۳۹۳) مبنی بر وجود یا عدم وجود ساخت فعل متوالی در زبان فارسی را مورد نقد و بررسی قرار داد وی در بخشی از مقاله اظهار داشت که فعل «گرفتن» دارای نمود آغازی است. براساس اظهارات داوری و نغزگوی کهن (۱۳۹۶) افعال «آمدن»، «رفتن»، «گرفتن»، «برگشتن» و «گذاشتن» دارای نمود آغازی هستند. انوشه (۱۳۹۷) ویژگی‌های نحوی افعال متوالی را براساس برنامه کمینه‌گرا بررسی کرد و نشان داد افعالی که در ساخت افعال متوالی به کار می‌روند حداقل یک موضوع درونی یا بیرونی مشترک دارند و مشخصه‌های فعلی (زمان، شخص و شمار، نمود و وجه) یکسان دارند. وی اظهار

داشت فعل‌های «گرفتن» و «برگشتن» می‌توانند با از دست دادن معنای واژگانی در نقش فعل دستوری افعال پیاپی قرار گیرند. در پژوهش حاضر نمود آغازی در چارچوب دستور نقش و ارجاع^۱ بررسی می‌شود.

۳. دستور نقش و ارجاع

بر مبنای دستور نقش و ارجاع، زبان ابزار برقراری ارتباط است و معنای ساخت دستوری باتوجه به بافت تعیین می‌شود. درحالی‌که اهداف همه زبان‌ها برقراری ارتباط است اما این ابزار از زبانی به زبان دیگر متفاوت است. این تفاوت در شیوه بازنمایی تعامل نحو، معناشناسی و کاربردشناسی زبان‌ها قابل مشاهده است. در این نظریه سه بازنمود اصلی در نظر گرفته شده است: بازنمود نحوی^۲؛ ساختار نحوی جملات که با صورت ساختاری واقعی در پاره‌گفتارها قرابت فراوانی دارد، بازنمود معنایی^۳؛ ابعاد مهم معنایی در عبارات زبانی را نشان می‌دهد، بازنمود ساخت اطلاع؛ نمود ساختار کانونی پاره‌گفتار است و به کارکرد ارتباطی آن مربوط می‌شود. مجموعه‌ای از قواعد تحت عنوان «الگوریتم پیوندی»^۴ وجود دارد که بازنمودهای نحوی و معنایی را به یکدیگر پیوند می‌دهد و در آن عوامل کاربردشناختی و گفتمانی ایفای نقش می‌کنند. نخستین گام در تحلیل و بررسی تعامل میان نحو، معناشناسی و کاربردشناسی تبیین ماهیت ساختار نحوی است در این راستا از نقطه نظر دستور نقش و ارجاع، نظریه ساختار بند^۵ مطرح می‌شود (ون ولین، ۲۰۰۵: ۱-۳).

شکل ۲- انگاره دستور نقش و ارجاع (ون ولین، ۲۰۰۵: ۱۳۴)

1. Role & Reference Grammar (RRG)
2. syntactic representation
3. semantic representation
4. linking algorithm
5. clause structure

همانطور که در شکل (۲) مشاهده می‌شود ساخت‌های دستوری براساس طرحواره-های ساختاری^۱ بازنمایی می‌شوند و هر طرحواره‌ی ساختاری شامل اطلاعات نحوی، صرفی، معنایی و کاربردشناختی ساخت مورد پرسش است که تنها مشخصه‌های زبان-ویژه‌ی ساخت در آن بازنمایی می‌شوند. طرحواره‌های ساختاری نقش مهمی در پیوند دو جانبه بین نحو و معنا دارند (ون ولین، ۲۰۰۵: ۱۳۴).

۱-۳. عملگرها

مقوله‌های دستوری نمود، زمان و وجهیت عملگرهایی هستند که لایه‌های مختلف بند را توصیف می‌کنند و هر کدام از لایه‌های بند ممکن است توسط یک یا چند عملگر توصیف شوند. همانطور که در جدول شماره ۲ آمده است، عملگرها به هسته، مرکز و بند تقسیم می‌شوند و هریک از آنها قلمرو خاص خودشان را دارند، عملگرهای هسته که حوزه عملکرد آنها هسته است، کنش، رویداد یا حالت را توصیف می‌کنند، عملگرهای مرکز، رابطه‌ی بین موضوع مرکز و کنش را از لحاظ جهتی و وجهیت، توصیف می‌کنند، عملگرهای بند به دو گروه: ۱- زمان و وضعیت، ۲- گواه‌نماها و توان منظوری تقسیم می‌شوند و کل بند را توصیف می‌کنند و تنها در بندهای اصلی اتفاق می‌افتند. نفی تنها عملگری است که در هر سه سطح می‌آید: نفی هسته‌ای تنها هسته را در قلمرو خود دارد، نفی مرکزی یک یا چند موضوع بیشتر را در قلمرو خود دارد، نفی بندی تمام بند را در قلمرو خودش دارد. هیچ زبانی همه عملگرها را به عنوان مقوله‌های دستوری ندارد برای مثال در زبان انگلیسی برخلاف زبان‌های کیوا^۲ و کچوا^۳، گواه‌نمایی به عنوان مقوله دستوری مطرح نمی‌شود، تنها عملگرهای توان منظوری و نفی در همه زبان‌ها وجود دارند.

۲-۳. ساخت لایه‌ای بند و الحاق

ساخت فعل متوالی یکی از ساختارهای پیچیده زبان است که متشکل از دو یا چند فعل است، رویداد واحدی را بیان می‌کند، حداقل یک موضوع مشترک دارد و یک بند آهنگین و نحوی واحد را می‌سازد. نقطه‌ی آغاز بحث درباره‌ی تعامل کاربردشناسی، معنا و نحو در جملات پیچیده، ساختار نحوی این جملات است و واحدهای ساختار لایه‌ای بند نقش اساسی در نظریه‌ی پیوند بند در دستور نقش و ارجاع دارند آنها واحدهایی هستند که ساختار جملات پیچیده را می‌سازند. دستور نقش و ارجاع سه نوع رابطه‌ی

1. constructional schemas

2. Kewa

3. Quechua

پیوندی^۱ همپایگی^۲، ناهمپایگی^۳ و هم‌وابستگی^۴ را برای جملات پیچیده مطرح کرد که الگوی آن در شکل (۳) قابل مشاهده است و ویژگی مهم تمایز هم‌وابستگی از همپایگی، الزام عملگر است.

شکل ۳-انواع پیوند در دستور نقش و ارجاع (ون ولین، ۲۰۰۵: ۱۸۸)

روابط نحوی بین واحدهای سازنده‌ی جملات پیچیده، روابط پیوندی نامیده می‌شود که این روابط تنها نیمی از نظریه‌ی پیوند بند هستند و نیم دیگر آن به نوع واحدهای پیوندی مرتبط است که در دستور نقش و ارجاع الحاق^۵ نامیده می‌شود. ساخت لایه‌ای بند دارای سه سطح هسته، مرکز و بند است که از پیوند آنها سه نوع الحاق حاصل می‌شود:

الف-الحاق هسته‌ای [مرکز ... [هسته ...] + ... [هسته ...] ...]

ب-الحاق مرکزی [بند ... [مرکز ...] + ... [مرکز ...] ...]

ج-الحاق بندی [جمله ... [بند ...] + ... [بند ...] ...]

بنابراین از ترکیب سه سطح الحاق بندی، مرکزی و هسته‌ای با رابطه‌های پیوندی همپایگی، ناهمپایگی و هم‌وابستگی نه رابطه‌ی پیوندی-الحاقی حاصل می‌شود به علاوه دو نوع رابطه‌ی الحاق-پیوند در انگلیسی و بارای^۶ مشاهده می‌شود که از ترکیب دو جمله‌ی کامل حاصل می‌شود (السون ۱۹۸۱) و الحاق جمله‌ای^۷ نامیده می‌شود که هر جمله‌ای موضوع گسسته-چپ خودش را دارد. آن را می‌توان نوع چهارم الحاق دانست و الگوی آن به صورت زیر است:

1. nexus
2. coordination
3. subordination
4. co-subordination
5. juncture
6. Barai
7. sentential juncture

د-الحاق جمله‌ای [متن ... [جمله ...] + ... [جمله ...] ...]

الحاق جمله‌ای تنها دارای دو نوع پیوند همپایگی و ناهمپایگی است و پیوند هم-وابستگی به دلیل عدم وجود عملگر مشترک در سطح جمله غیرممکن است.

۳-۳. سلسله مراتب روابط معنایی و روابط میان‌بندی

روابط معنایی پیوستاری را تشکیل می‌دهد که درجه‌ی انسجام معنایی بین واحدهای گزاره‌ای مرتبط در ساخت پیچیده را بیان می‌کند درجه‌ای که جنبه‌های یک کنش یا رویداد واحد و کنش‌ها یا رویدادهای مجزا را نشان می‌دهد، این سلسله مراتب در شکل (۴) قابل مشاهده است. سلسله مراتب روابط پیوند نحوی براساس شدت همبستگی بین واحدها مرتبه‌بندی می‌شود بدین معنا که این پیوستگی تا چه اندازه مبین رویداد واحد و تا چه اندازه مبین رویداد مجزا هستند تعامل این دو سلسله مراتب در سلسله مراتب روابط میان‌بندی در شکل (۵) قابل مشاهده است.

رابطه‌ی بین سلسله مراتب نحوی و معنایی در پیوند بند، بسیار پیچیده است و گاهی این رابطه یک به یک نیست اما برخی از قواعد قابل توجه فرازبانی وجود دارد و اصل

اولیه‌ی حاکم بر تعامل دو سلسله مراتب نحوی و معنایی این است: هرچه رابطه‌ی معنایی بین دو گزاره نزدیک‌تر باشد پیوند نحوی بین آنها قوی‌تر است یعنی روابط معنایی بالای سلسله مراتب توسط مقوله‌های پیوندی در بالای پیوستار نحوی و روابط معنایی پایین سلسله مراتب توسط مقوله‌های پیوندی در پایین پیوستار نحوی تحقق می‌یابد. به عبارت دیگر قوی‌ترین روابط در بالای سلسله مراتب و ضعیف‌ترین روابط در پایین سلسله مراتب تحقق می‌یابد.

۴. تحلیل داده‌ها

مطابق با شکل (۴) یکی از روابط معنایی میان‌بندی، مرحله‌ای نامیده می‌شود که در این رابطه یک فعل مجزا وجوه زمانی «وضعیت امر» به ویژه شروع، پایان یا ادامه کنش یا رویدادی را توصیف می‌کند (ون ولین: ۲۰۰۵، ۲۰۶). فعل مرحله‌ای یکی از انواع فعل متوالی نامتقارن است و متشکل از دو جزء فعلی است که مطابق شکل (۴) و (۵) در بالاترین سلسله مراتب روابط میان‌بندی قرار دارد و بیانگر همبستگی بالای دو جزء فعلی است. نمود آغازی یکی از انواع روابط معنایی مرحله‌ای است که در پژوهش حاضر بررسی می‌شود و از آنجایی که موضوع پژوهش نمود آغازی در ساخت فعل متوالی است از پرداختن به دیگر موارد اجتناب می‌شود. یکی از فعل‌های بیانگر نمود آغازی، فعل «گرفتن» است که در ساخت پیچیده بسیار متداول است و نقش فعل معین نمودی را دارد و به نوعی نمود آغازی کامل است، این فعل در فارسی آغازین و کلاسیک یعنی در سده‌های اول هجری به صورت «گرفتن+مصدر» به کار می‌رفت (فیلوت: ۱۹۱۹، ۲۵۴-۲۵۶). در فارسی محاوره‌ای این ساخت از لحاظ معنایی محدود است و با افعال خاصی به کار می‌رود، روبینچک (۱۹۷۱: ۸۴-۸۵) اشاره می‌کند که فعل «گرفتن» دو کاربرد دارد: ۱- بیانگر نمود کامل است، ۲- بیانگر آغاز فعل بعدی است و دارای محدودیت معنایی است (ویندفور: ۱۹۷۹، ۱۰۲-۱۰۴). در ادامه براساس شش ویژگی سرنمونی فعل متوالی آخنوالد (۲۰۱۸) به تحلیل داده‌ها پرداخته می‌شود.

(۳) گرفتند خوابیدند. (موسوی، ۱۳۸۹)

(۴) برداشت بچه رو کتک زد. (نغزگوی کهن، ۱۳۸۹)

(۵) رفته بودم اکرم خانم را وعده بگیرم، برگشت گفت: می‌خواهید زودتر پیام کمک.

(۶) اول برین یاد بگیرین بعد اظهار نظر کنین (قصه‌های شهر خوشبختی)

(۷) بیا بزن! (بهترین بابای دنیا)

(۸) علی درآمد گفت: نمی‌روم. (موسوی، ۱۳۸۹)

(۹) زد آمد. (امیری و همکاران، ۱۴۰۱)

محمولی واحد: فعل‌های معین «گرفتن، برداشتن، برگشتن، رفتن، آمدن، درآمدن و زدن» به همراه فعل بعدی خود محمولی واحد و تک‌بندی را تشکیل می‌دهند نشانگر موصولی «که» تنها یکبار و قبل از جزء نخست فعل قرار می‌گیرد و قلمروی آن کل ساخت است.

- دانشجویهایی که گرفتند خوابیدند / دانشجویهایی که گرفتند که خوابیدند تجزیه‌ناپذیر: فعل معین بیانگر آغاز کنش فعل اصلی است و از معنای اصلی خود فارغ شده است که در صورت تجزیه به دو بند همپایه، مفهوم متفاوتی از کل ساخت فعل متوالی دارند زیرا دیگر مفهوم آغاز رویداد را نخواهند رساند:

- برگشت (شروع کرد) گفت / * برگشت و گفت

آهنگ واحد: تمامی مثال‌ها به استثناء مثال (۶) دارای ساخت متوالی همجوار هستند زیرا دو سازه‌ی فعلی کنار هم قرار دارند در نتیجه آهنگی واحد دارند اما مثال (۶) دارای ساخت متوالی غیرهمجوارست زیرا مفعول (بچه) بین دو سازه‌ی فعلی قرار گرفته است در نتیجه آهنگی واحد ندارد.

- برداشت (شروع کرد) بچه رو کتک زد.

یکسان بودن ارزش زمان، نمود، وجه و قطبیت: تمامی مثال‌ها ارزش زمان، نمود، وجه و قطبیت یکسان دارند. برای نمونه مثال (۸) دارای زمان حال، وجه امری و نمود آغازی است و دو جزء فعل متوالی نفی‌ناپذیرند بنابراین ارزش قطبیت یکسان دارند. رویدادی واحد: دو فعل باهم بیانگر رویدادی واحد هستند و مجزا نیستند در نتیجه مثال‌های فوق به ترتیب بیانگر آغاز رویداد «خوابیدن، کتک زدن، گفتن، یاد گرفتن، زدن، گفتن و آمدن» هستند.

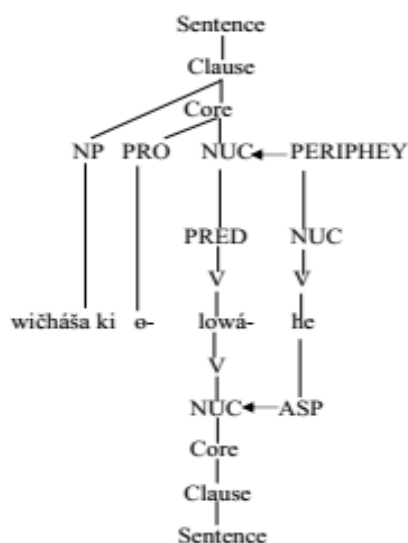
داشتن موضوع(های) مشترک: مثال (۵) و (۱۱) تنها فاعل مشترک دارند و دیگر مثال‌ها فاعل و مفعول مشترک دارند. در نتیجه براساس معیارهای سرنمون تشخیص ساخت فعل متوالی آبخنوالد (۲۰۱۸)، این مثال‌ها دارای ساخت فعل متوالی هستند.

۴-۱. رابطه‌ی الحاق-پیوند نمود آغازی فعل متوالی

ساخت لایه‌ای بند یکی از جهانی‌های دستور نقش و ارجاع است که دارای سه سطح هسته، مرکز و بند است و از ترکیب آنها با یکدیگر انواع الحاق (هسته، مرکز و بند) شکل می‌گیرد. اغلب ساخت‌های فعل متوالی به عنوان یکی از ساخت‌های پیچیده،

دارای الحاق مرکزی یا هسته‌ای هستند. برخلاف دستورهای سنتی، ساختگرا و زایشی که دارای دو نوع رابطه‌ی پیوندی همپایه و ناهمپایه برای ساخت‌های پیچیده هستند، دستور نقش و ارجاع دارای سه نوع رابطه‌ی پیوندی همپایگی، ناهمپایگی و هم‌وابستگی است که از ترکیب سه سطح الحاق و سه رابطه‌ی پیوندی، نه ترکیب: همپایگی بند، ناهمپایگی بند، هم‌وابستگی بند، همپایگی مرکز، ناهمپایگی مرکز، هم‌وابستگی مرکز، هم‌وابستگی هسته، ناهمپایگی هسته، همپایگی هسته حاصل می‌شود، به‌علاوه پیوند ناهمپایگی دارای دو زیرمجموعه ناهمپایگی دختر^۱ و ناهمپایگی افزوده^۲ است در ناهمپایگی دختر، اتصال ناهمپایه، دختر گره بالاتر است و در ناهمپایگی افزوده، اتصال ناهمپایه، توصیف‌گری است که در حاشیه لایه بند قرار دارد و ناهمپایگی افزوده دارای سه زیرمجموعه‌ی افزوده-هسته‌ای^۳، افزوده-مرکزی^۴ و افزوده بند^۵ است. در مثال (۱۱) از زبان لاختا فعل he نشانگر نمود است و دارای الحاق-پیوند ناهمپایگی افزوده هسته-ای است که ساختار آن در نمودار (۱) آمده است (ون ولین: ۲۰۰۵، ۱۹۷-۲۰۲).

- 11- Wičháša ki lowá-he.
man the sing-CONT
'The man is singing.'

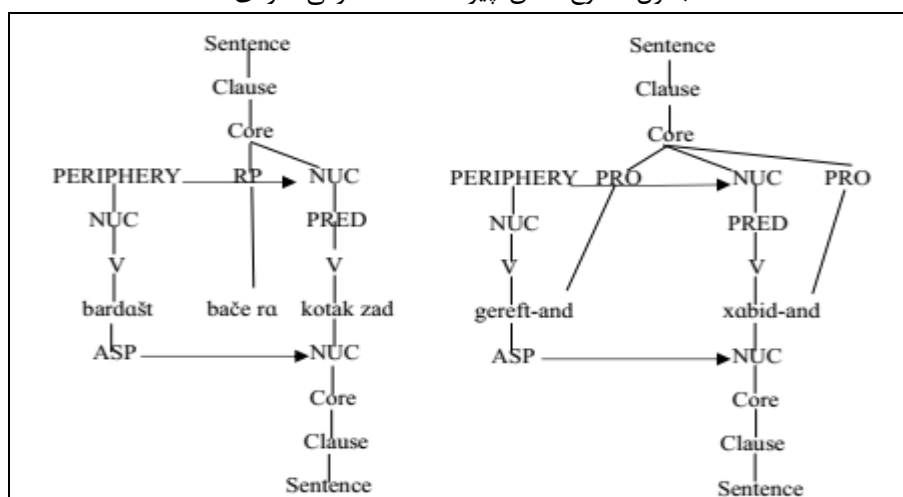
نمودار ۱- ناهمپایگی افزوده هسته‌ای در زبان لاختا (ون ولین: ۲۰۰۵، ۱۹۷)

1. daughter subordination
2. periphery subordination
3. ad-nuclear
4. ad-core
5. ad-clausal

اما ساخت فعل متوالی نمود آغازی در زبان فارسی دارای چه نوع رابط‌های الحاق-پیوندی است بر این اساس همانطور که در نمودارهای (۲) تا (۸) مشاهده می‌شود ساخت فعل متوالی نمودی دارای الحاق هسته‌ای است زیرا دو هسته باهم محمولی واحد را تشکیل می‌دهند و هر دو فعل از لحاظ مشخصه شخص و شمار با موضوع نحوی ترجیحی مطابقت دارند و فعل «گرفتن» محمول نیست بلکه توصیف‌گرست و در فراق‌کن عملگر بازنمایی می‌شود تا عملگر نمود آغازی را برای فعل اصلی رمزگذاری کند بنابراین می‌توان اظهار داشت که این ساخت در چارچوب دستور نقش و ارجاع دارای رابط‌های الحاق-پیوند ناهمپایگی افزوده-هسته‌ای است. بر این اساس ویژگی‌های کلی ساخت فعل متوالی نمودی در جدول (۱) آمده است:

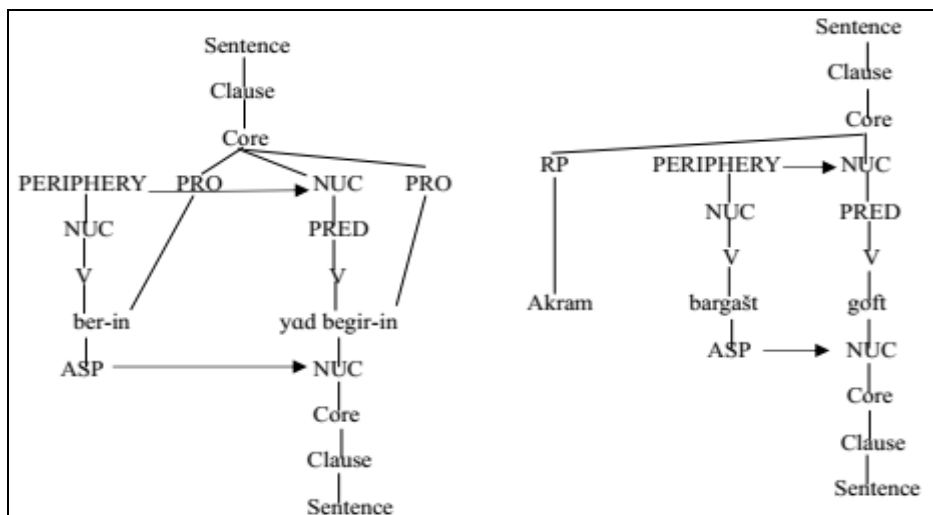
فعل‌های بیانگر نمود آغازی + فعل اصلی	نوع ساخت	الحاق	پیوند	نوع رابطه الحاق-پیوند
«گرفتن، برداشتن، برگشتن، درآمدن، زدن، رفتن، آمدن»	متوالی	هسته‌ای	ناهمپایگی افزوده	ناهمپایگی افزوده-هسته‌ای

جدول ۱- نوع الحاق-پیوند ساخت متوالی نمودی

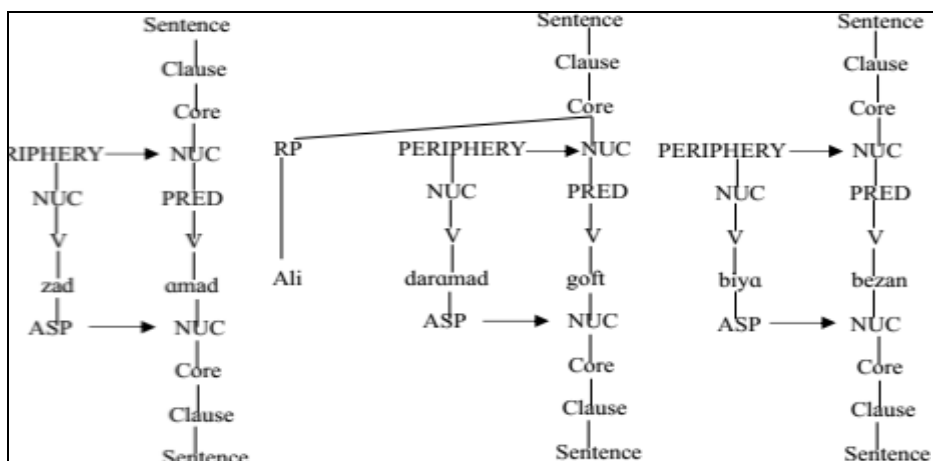
نمودار ۳- ناهمپایگی افزوده-هسته‌ای مثال (۶)

نمودار ۲- ناهمپایگی افزوده-هسته‌ای مثال (۵)

نمودار ۵- ناهمپایگی افزوده هسته‌ای مثال (۸)

نمودار ۴- ناهمپایگی افزوده هسته‌ای مثال (۷)

نمودار ۶- ناهمپایگی افزوده هسته‌ای نمودار ۷- ناهمپایگی افزوده هسته‌ای نمودار ۸- ناهمپایگی افزوده-

مثال (۱۱)

هسته‌ای مثال (۱۰)

مثال (۹)

۵. نتیجه

براساس نتایج حاصل از پژوهش می‌توان این‌گونه استدلال کرد که ترکیب فعل معین «گرفتن، برداشتن، برگشتن، رفتن، آمدن، درآمدن و زدن» به همراه فعل اصلی نوعی ساخت فعل متوالی نمودی است زیرا ویژگی‌های سرنمونی فعل متوالی آبخنوالد (۲۰۱۸) را دارد، در این ساخت فعل اول مشخصه نمود را به فعل اصلی اضافه می‌کند و اگرچه حذف افعال بیانگر نمود آغازی موجب نادرستی شدن جمله نمی‌شود اما در

معنای جمله تغییر ایجاد می‌کند. در چارچوب دستور نقش و ارجاع و براساس تحلیل داده‌ها، نمود آغازی به عنوان یکی از نمودهای مرحله‌ای که از دو فعل تشکیل شده است، بیانگر رویدادی واحد است و مطابق شکل (۴) و (۵) دارای بالاترین رابطه‌ی میان-بندی است. همانطور که در نمودارهای (۲) تا (۸) مشاهده می‌شود این ساخت دارای الحاق هسته‌ای است و بازنمایی فعل‌های معین «گرفتن، برداشتن، برگشتن، رفتن، درآمدن و زدن» به عنوان عملگر نمود نشان می‌دهد که این ساخت دارای پیوند ناهمپایه-افزوده است زیرا این فعل‌ها نقش محمولی ندارند، در حاشیه لایه بند قرار دارند و توصیف‌گری هستند که مفهوم نمود آغازی را به فعل اصلی اضافه می‌کنند همچنین هر دو جزء فعلی دارای صورت خودایستا هستند و فعل نمودی در آغاز ساخت قرار می‌گیرد که به نوعی تداعی‌کننده تصویرگونگی است. در نتیجه نمود آغازی ساخت فعل متوالی زبان فارسی در چارچوب دستور نقش و ارجاع دارای رابطه الحاق-پیوند ناهم‌پایگی افزوده-هسته‌ای است.

منابع

- ابوالحسنی چیمه، زهرا. (۱۳۸۳). افعال نمودی در زبان فارسی. مجموعه مقالات دانشگاه علامه طباطبائی، ش ۱۸۶، ۲۵-۳۲
- احمدی گیوی، حسن (۱۳۸۰). دستور تاریخی فعل. تهران، قطره.
- امیری، محمدعارف، دبیرمقدم، محمد و همکاران (۱۴۰۰). نمود در زبان فارسی از منظر دستور گفتمان نقش‌گرا. زبان و زبان‌شناسی، دوره ۱۷، ش ۳۳، ۱۹۵-۲۴۰.
- انوشه، مزدک. (۱۳۹۷). نمود دستوری در ساخت فعل‌های پیاپی در زبان فارسی: رویکردی کمینه‌گرا. نشریه پژوهش‌های زبان‌شناسی. ش. ۱، دوره ۲۰، ۷۳-۹۱.
- داوری، شادی و نغزگوی کهن، مهرداد. (۱۳۹۶). افعال معین در زبان فارسی. نسخه الکترونیک. سایت طاقچه
- راسخ مهند، محمد. (۱۳۹۳). پیدایش افعال دوگانه در زبان فارسی. پژوهش‌های زبان‌شناسی تطبیقی، ۴-۷، ۶۹-۹۵.
- رضایی، والی. (۱۳۹۴). فعل متوالی یا دوگانه، سومین همایش ملی زبان‌شناسی و آموزش زبان فارسی، مشهد.
- رضایی، والی. (۱۳۹۱). بررسی نحوی و معنایی فعل‌های ایستا در زبان فارسی، زبان‌شناسی و گویش‌های خراسان، سال ۴، ش. ۷، ۲۳-۳۸.
- فرشیدورد، خسرو (۱۳۹۱). دستور مختصر تاریخی زبان فارسی. تهران، زوآر.
- گلفام، ارسلان. (۱۳۸۶). اصول دستور زبان. تهران، سمت.
- ماهویتیان، شهرزاد، (۱۳۷۸)، دستور زبان فارسی از دیدگاه رده‌شناختی، مهدی سمائی، تهران، انتشارات نشر مرکز.

موسوی، سید حمزه. (۱۳۸۹). ساخت فعل‌های متوالی در زبان فارسی. پایان‌نامه کارشناسی ارشد زبان-شناسی، دانشگاه اصفهان.

نجفی، ابوالحسن. (۱۳۷۸). فرهنگ فارسی عامیانه. تهران، نیلوفر.

نغزگوی کهن، مهرداد (۱۳۸۹). افعال نمود و نمایش نمود در زبان فارسی. /دب پژوهی، ش. ۱۴، ۹۳-۱۱۰.

Abolhasani, Chime, Z., 2004, Aspectual verbs in Persian, University of Allameh Tabatabai, Number 186, pp.25-32. [In Persian].

Ahmadi Givi, H., 2001, Historical Grammar of verb, Vol 1,2, Tehran: Ghatreh. [In Persian].

Aikhenvald. A.Y. (2018). *Recognizing Serial Verb*, Oxford, Oxford University

Amiri, M. A., at.al., 2021, Aspect in Persian based on Functional Discourse Grammar. *Language & Linguistics*, Volume 17, Number 33, pp. 195-240. [In Persian].

Anoushe, M., 2019, Serial Verb Construction in Persian: a Minimalist Approach. *Journal of Research in Linguistics*, Volume 11, Issue 1, pp.73-91. [In Persian].

Binnik, R. I. (2006). *Aspect and Aspectuality*. In B. Aarts and A. McMahon, (eds.), *The Handbook of English Linguistics*, Oxford, Blackwell.

Butt, Mariam (1995). *The structure of Complex Predicates in Urdu*. CSLI Publications, Stanford, California.

Chrastaller, R. (1875). *A Grammar of the Asante and Fante Language Called Tshi*, Basel, Republished (1964) by Gregg, Ridgewood.

Comrie, Bernard (1976). *Aspect*, Cambridge, Cambridge University Press.

Davari, Sh., Naghzguy Kohan, M., 2017, Auxiliary Verbs in Persian: Grammaticalization. Website Taaghche [In Persian].

Dik, S. (1997). *The theory of Functional Grammar: Part 1: The Structure of the Clause*. Berlin/New York: Mouton de Gruyter.

Farshidvard, kh., 2012, Historical Grammar of Persian, Tehran: Zavvar [In Persian].

Freed, Alice. F (1979). *The semantics of English Aspectual complementation*, Dordrecht, Hollan, D. Reidel Publishing Company

Golfam, A., 2007, Principles of Grammar, Tehran: Samt. [In Persian].

Kilian-Hatz, Christa (2006). Serial verb constructions in Khwe (Central-Khoisan), In A.Y. Aikhenvald and R.M.W. Dixon, *Serial Verb Constructions: A Cross-linguistic Typology* (108-123), Oxford: New York.

Mahootian, Sh., 2001, Persian Descriptive Grammars. Samaei, Mahdi, Tehran: Markaz. [In Persian].

Mousavi, S. H., 2011, An Analysis of Serial Verb Constructions (SVCs) in Persian, M. A. Thesis. University of Isfahan. [In Persian].

- Naghzguy Kohan, M., 2011, Modal Verbs and the Concept of Exponence in Persian, Volume 4, Number 14, pp.93-110. [In Persian].
- Najafi, A., 2008, A Popular Persian Dictionary, Tehran: Niloofar. [In Persian].
- Nolan, B. (2017). The syntactic realization of complex events and complex predicates in situations of Irish Argument Realisation, In Brian Nolan & Elke Diedrichsen [eds], *Complex Predicates and Complex Events: Verb-verb constructions at the syntax-semantic interface* (13-43), John Benjamins Publishing Company: Amsterdam.
- Pavey, Emma. L. (2010). *The structure of language an Introduction to Grammatical Analysis*, Cambridge University Press.
- Rasekh Mahand, M., 2014, The emergence of double verbs in Persian, Comparative Linguistic Research, Volume 4, Number 7, pp. 69-95. [In Persian].
- Rezai, V., 2012, A Syntactic and Semantic Investigation of Static Verbs in Persian, Journal of Linguistics & Khorasan Dialects, Volume 4, Number 7, pp. 23-38. [In Persian].
- Rezai, V., 2015, Serial or double verb. Mashhad Linguistics Conference. [In Persian].
- Taleghani, Azita. H (2006). The interaction of modality, aspect and negation in Persian. Doctoral dissertation, university of Arizona.
- Tragel, Ilona. (2017). Serial verb constructions in Estonian. In Brian Nolan & Elke Diedrichsen [eds], *Complex Predicates and Complex Events: Verb-verb constructions at the syntax-semantic interface*, (169-190), John Benjamins Publishing Company: Amsterdam.
- Van Hout, A. (2016). Lexical and Grammatical Aspect. In j. Lidz, W. Synder, & J. Pater (Eds.), *The Oxford Handbook of Developmental Linguistics*, (587-610), Oxford University Press.
- Van Valin, R. (2005). *Exploring the syntax-semantics interface*, Cambridge, Cambridge University Press.
- Van Valin, R.D. and Randy Lapolla. J. (1997). *Syntax: structure, meaning and function*, Cambridge, Cambridge University Press.

